

ALBA (13) *sb f*

Pisane dużą literą (11 r.), prawdopodobnie nagłosowe a jasne, drugie jasne.

sg N alba (5). ◇ A albę (3). ◇ L albie (2). ◇ pl A alby (4).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII w.

Część stroju liturgicznego, długa biała szata wkładana przez duchownych katolickich pod ornat; alba Mymer¹ Murm; alba kapłańska – vestis religiosa lintea, poderis Cn (13) : Alba eyn alb Albá Murm 128; Mymer¹ 7; [któż wam wymyślił] Ty Ornaty/ Kápy/ Stuły/ Humeraly/ Rokiety/ Dalmátyki/ Alby/ Komże KrowObr 106v, 106, 109; BielKron 34 [2r.]; Krol iáko Káplán w Ornacie/ w Albie/ w Dálmátice/ S Humeralem StryjWjaz Cv, C4v; MWilkHist D4v, H2v; Alba wyraża: onę błazeńską ízátę/ którą zá Herodowym rofkazáním ná P. Iezufá z natrzáláním włożono. LatHar 80, 78.

TZ